

TÒA GIẢNG TIN - LÀNH

SỰ BÌNH-AN THẬT

«Đức Chúa Jêsus phán: Ta để sự bình-an lại cho các ngươi; Ta ban sự bình-an ta cho các ngươi; Ta cho các ngươi sự bình-an chẳng phải như thế-gian cho. Lòng các ngươi chớ bối-rối và đừng sợ-hãi» (Giăng 14: 27).

NHON-LOẠI mến chuộng hòa-bình, lòng nào cũng muốn an-ôn. Nhưng trong thế-giới này từ đại-cường-quốc cho đến nhược-tiểu-quốc đều bối-rối, lo-âu vì thời-cuộc rối-rắm bên trong lẫn hăm-dọa bên ngoài. Vì ảnh-hưởng gián-tiếp hay trực-tiếp của thời-cuộc cực-kỳ nghiêm-trọng mà các nhà cầm-quyền các quốc-gia không ngăn-ngại tuyên-bố: «Tình-trạng báo nguy». Người người đều hồi-hộp lo-sợ vì đương sống trong một trận thế-giới đại-chiến có thể xảy ra, và sắp xảy ra. Bên lẽ chiến-cuộc, một cuộc vận-động hòa-bình sôi-nổi ở Thành-công Hồ mà các nước đã gắng-sức mong đạt đến mục-đích. Nhưng than-ôi, đã thất-bại! — Chiến-tranh cứ hăm-dọa!

Còn chưa kể các thiên-tai địa-biến khác vẫn không ngừng diễn khắp đây đó. Thật nếu cứ trông vào thời-cuộc thì hẳn không hi-vọng sự bình an sẽ đến với nhơn-loại ta được. Song Đấng hôm qua hôm nay và đời đời không hề thay-đổi đã quả-quyết giữa lúc mọi người đều bối-rối thì Ngài có thể ban cho ta sự bình-an thật.

I. SỰ BÌNH-AN THẬT RẤT CẦN CHO NHƠN-LOẠI

Sự bình-an thật này không phải nói trong đời sống cá-nhân, hay đoàn-thể xã-hội được yên-tĩnh như mặt nước phẳng-lặng, chẳng chút gợn sóng; mà sự bình-an thật làm

cho loài người được vui-thỏa trong nghịch-cảnh, từ trong tâm-linh được an-ôn mãi mãi, có thể nói như hoa hường tươi-nở giữa bụi gai. Thế là bình-an thật rất cần vì hai lẽ:

1) **Vì tội-lỗi tràn-lan trong nhơn-loại.** — Trong thế-gian có lắm điều làm cho người ta tạm quên sự đau-khổ, lo-lắng hình như có sự bình-an. Song chỉ trong chốc-lát rồi lại lo-âu, bối-rối. Người ta mượn nào các tôn-giáo, các cuộc vui-chơi, hay chủ-nghĩa nào khác để được bình-an, nhưng than ôi vô hiệu-quả! Chỉ thấy đau-khổ, rối-rắm, sợ-hãi vì bình-an đã xa-lánh. Ấy vì loài người «đã phạm tội thiếu mất sự vinh-hiền của Đức Chúa Trời».

Trong các việc khổ-tu, ép-xác, lánh ác làm lành đều chỉ tỏ: «Họ đã đổi vinh-hiền của Đức Chúa Trời không hề hư-nát, lấy hình-tượng của loài người hay hư-nát, hoặc của điều-thú, côn-trùng».

Tìm bình-an trong các cuộc vui-chơi của đời cũng vô-ích; hề tìm chừng nào thì lại sa vào «tình-dục xấu-xa, mất cả sự cảm-biết, đành bỏ mình trong một đời buông-lung, đem lòng mê-dắm không biết chán mà phạm hết mọi điều ô-úế».

Dùng học-thức mà tìm bình-an cũng thất-vọng, vì nếu ngoài Chúa, học-thức dẫn đến sự chối-bỏ Đức Chúa Trời «vì họ đã đổi lẽ-thật Đức Chúa Trời lấy sự dối-trá, kính-thờ và

hầu-việc loài chịu dựng nên thể cho Đấng dựng nên ^{Đấng} đấng ngợi-khen đời đời».

2) Có thứ hai là nhơn-loại đang khát-khao bình-an thật. — Khát-khao bình-an, tìm bình-an, nhọc-công tìm bình-an mà chỉ gặp bình-an giả đầy bối-rối thôi. Bất cứ hạng nào: Văn-minh hay dã-man, giàu-sang hay nghèo-hèn thấy đều thêm-thuởng bình-an thật. Người đời nói: «Có tiền mua tiên cũng được», song sự bình-an thật không thể dùng tiền mua được, mà nếu có được bình-an bởi tiền-bạc như no cơm ấm-áo, thì bất quá là tạm-thì. Sống trong thời-đại khoa-học cực-thạnh văn-minh tốt vời này người ta cũng không thể nhờ sự khôn-ngoa của đời mà tạo ra bình-an được, vì thiếu Chúa bình-an. Có chăng cũng chỉ là «bình-an mờ-mả», bề ngoài tỏ vẻ đẹp-đẽ mà bên trong đầy sự hôi-thúi: «giận-dữ, giết người, bắt-công, vô-tình, không có lòng thương-xót». Vì «những kẻ ác giống như biển dương động, không yên-lặng được thì nước nó chảy ra bùng-lẫy».

Thiếu Chúa bình-an nên loài người bối-rối khao - khát bình-an thật. Dầu có gắng công ra sức mà tìm thì cũng luống, chẳng khác như ở trong sa-mạc mà tìm giếng nước vậy! Thật như lời Đức Chúa Jê-sus phán: «Ta cho các ngươi sự bình-an, chẳng phải như thế-gian cho».

II. ĐĂNG BAN BÌNH-AN THẬT

Sự bình-an thật không ai có thể tạo ra nó được, lẽ tất-nhiên phải có một Đấng ban nó cho: Đấng ấy là ai?

1) Không phải người. — Các giáo-chủ tuy có gia-công tìm lăm phương-cách đưa nhơn-loại đến sự bình-an, song thất-vọng! Trái lại chỉ đem loài người đến chỗ buồn-thảm của vực

tham-lam, hồ ghen-ghét mà càng xa-cách Chúa bình-an. Thật như lời Chúa phán: «Những kẻ ác chẳng hưởng sự bình-an» đâu.

Các nhà khoa-học, doanh-thương và chánh-khách cũng muốn tạo cảnh thái-bình cho nhơn-loại, nhưng than ôi, thấy đều vô hi-vọng!

2) Phước thay! Chỉ Đức Chúa Jê-sus-Christ là Chúa bình-an độc-nhứt. — Chính Đức Chúa Jê-sus là Đức Chúa Trời thành nhục-thể, Ngài vì loài người phạm tội thiếu bình-an thật, đành hi-sinh ngôi báu thiên-thượng để hạ trần. Ngay lúc Đức Chúa Jê-sus hạ sanh trong máng cỏ chuồng chiên thì có các thiên-sứ hát ngợi-khen Đức Chúa Trời rằng: «Bình-an dưới đất, ân-trạch cho loài người». Đức Chúa Jê-sus phải trải đường đau-khổ 33 năm trường, lấm lúc chịu đói, chịu lạnh, chịu sỉ-nhục, bắt-bớ, khinh-dễ để dạy cho loài người con đường vĩnh-sanh dẫn đến bình-an thật. Đúng như lời tiên-tri Ê-sai báo trước tình-cảnh Ngài chịu khổ vì loài người: «Người đã vì tội-lỗi chúng ta mà bị vết, vì sự gian-ác chúng ta mà bị thương; bởi sự sủa-phạt người chịu chúng ta được bình-an, bởi lằn roi người chúng ta được lành bệnh».

Rốt lại, Đức Chúa Jê-sus chịu hi-sinh mạng báu Ngài, bị treo trên cây gỗ vì loài người gian-ác sắp bị khổ-hình. Đầu Ngài bị đội mào gai, tay chơn Ngài tình-nguyện cho kẻ ác đóng đinh, hông Ngài vui chịu ngọn giáo ác-nghiệt đâm phủng máu ra lai-láng; ấy vì chúng ta là tội-nhơn sắp bị cực-hình ở hồ lửa diêm-sanh đời đời. «Ngài hiện ra như một người, tự-hạ mình xuống vàng-phục cho đến chết, thậm-chí chết trên cây thập-tự». Rồi khỏi ba ngày Ngài sống lại cách khải-hoàn.

HÃY HẰNG CÓ TÌNH YÊU - THƯƠNG ANH EM

Hỡi quý vị đang lo-buồn vì gánh nặng tội lỗi, hãy mau mau đến cùng Đức Chúa Jê-sus để được bình-an thật. Có Chúa bình-an rồi, tôi lại chỉ cho quý vị một phương-pháp để được bình-an.

III. PHƯƠNG-PHÁP NHẬN SỰ BÌNH-AN THẬT

Đức Chúa Jê-sus phán: «Hỡi những kẻ mệt-mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các ngươi được yên-nghỉ». Được yên-nghỉ là được bình-an thật. Đây là phương-pháp tuyệt-đối mà Đức Chúa Trời muốn cho nhơn-loại làm theo để được bình-an thật, khỏi phải mất công hao sức và tốn của.

1) Trước hết chúng ta phải ăn-năn tội-lỗi mình.— Chắc hẳn quý ông bà anh chị chẳng bao giờ chối mình là vô-tội. Ta phải nhận tội mình trước mặt Đức Chúa Trời, vì đã chối-bỏ Ngài là nguồn muôn hạnh-phước của đời sống ta và quyết bỏ các tội-lỗi xấu-xa ấy. Ăn-năn tội mới được hưởng sự tha thứ tội và sẽ được bình-an thật; bằng chẳng hãy nghe Đức Chúa Jê-sus phán: « Song nếu các ngươi chẳng ăn-năn thì hết thầy sẽ bị hư-mất ». Ăn-năn lia-bỏ tội cũng chưa đủ.

2) Phải tin nhận Đức Chúa Jê-sus-Christ làm Cứu-Chúa của mình.— Để cho người ta khen-phục Đức Chúa Jê-sus khi nghe Ngài dạy đạo, khi nghe Ngài chịu chết trên thập hình và khỏi ba ngày Ngài sống lại; song khó mà tin-nhận Ngài làm Cứu-Chúa của mình. Các quý ông bà hãy tin-nhận Ngài cách thành-thật, tức là kể Ngài đã thay vì mình mà chịu thập-hình, và sẽ làm chủ cuộc đời mình. Như

thế thì các quý ông bà mới được bình-an thật. Bởi nhờ sự chết của Ngài mà các quý ông bà được sự cứu-rỗi linh-hồn, và bởi sự sống lại của Ngài mà các quý ông bà sẽ được xưng-nghĩa. Vì « công-nghĩa sẽ sanh ra bình-an và an-ôn mãi mãi ». Và Ngài đang khuyên mời rằng: « Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai nghe lời ta mà tin Đấng đã sai Ta, thì được sự sống đời đời, và không đến sự phán-xét đâu, song vượt khỏi sự chết mà đến sự sống ».

Để kết-luận cho bài này, tôi xin dùng một thí-dụ: Trong các miền nhiệt-đới thường hay xảy ra nhiều rừng bị hỏa-hoạn. Khi người đi đường gặp phải muốn được bình-an và cứu sự sống mình, thì bèn lánh trí, trước hết phải đốt cháy vùng đất cỏ, rồi vào đứng tại chỗ đã cháy đó. Khi ngọn lửa hung-bạo kia đang hoành-hành mãnh-liệt để thiêu-nuốt cả đám rừng, nhưng cháy đến chỗ người kia đứng đứng thì ngọn lửa hạ lùn và tàn, người ấy vẫn được bình-an vô-hại; bởi vì người đã đứng tại chỗ đã cháy rồi.

Vậy, các quý ông bà anh chị hãy mau mau tin-nhận Đức Chúa Jê-sus đã vì ta hi-sinh mạng báu trên cây gỗ, đã chịu đoán-phạt thay vì hình khổ cho quý ông bà rồi. Quý ông bà ăn-năn tin-nhận Chúa Jê-sus chẳng khác chi người khôn-ngoan kia đã đứng tại chỗ đã cháy rồi để tránh ngọn lửa kinh-khiếp, chắc chắn quý ông bà sẽ được bình-an thật. Đức Chúa Jê-sus phán: « Ta đề sự bình-an lại cho các ngươi; Ta ban sự bình-an Ta cho các ngươi ... Lòng các ngươi chớ bối-rối và đừng sợ-hãi ». Và « Kể nào đến cùng Ta, Ta chẳng bỏ ra ngoài đâu ». A-men! ✕

—Mục-sư Nguyễn-văn-Thái

KỂ NÀO NÓI: TA BIẾT NGÀI, MÀ KHÔNG GIỮ ĐIỀU - RĂN NGÀI LÀ NGƯỜI NÓI DỐI
